
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 147, augustus 2017

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Rode Draad in het Nieuwe Testament

Deel 1

De Evangelien

“Ik heb de woorden die ik van u ontvangen heb aan hen doorgegeven, zij hebben ze aanvaard en nu weten ze echt dat ik van u gekomen ben, en ze geloven dat u mij hebt gezonden” (Joh. 17:8).

De uitdrukking *rode draad* is ontleend aan de gewoonte bij de Engelse marine om in ieder touw een rode draad te vlechten, waardoor het als staatseigendom was gekenmerkt. Althans, dat heeft Goethe ooit beweerd en sindsdien zeggen wij het hem na. Zo zullen we ook in deze vier studies de term *rode draad* gebruiken om Gods werk door het Nieuwe Testament te zien. Het is Zijn werk, zijn “eigendom”.

Onze Bijbel bestaat uit het Oude Testament en het Nieuwe Testament. Dit verwijst naar de indeling van het Oude Verbond en het Nieuwe Verbond in de Schriften. Het Nieuwe Testament begint met de eerste komst van Christus op aarde als het vleesgeworden Woord. De rode draad in het Nieuwe Testament is een toenemende openbaring van het Nieuwe Verbond voor het huis van Israël en het huis van Christus.

Johannes de Doper kondigde de komst van Christus aan en markeerde daarmee een geheel nieuwe openbaring van God aan de mensen:

“De wet en de profeten gaan tot Johannes ...” (Lukas 16:16).

Om de voortschrijdende openbaring in het Nieuwe Testament te zien, gaan we uit van de volgende indeling:

1. De Vier Evangeliën.
2. De Handelingen van de Apostelen.
3. De Brieven van Paulus en de brief aan de Hebreëën.
4. De Algemene Brieven.
5. De Openbaring van Johannes.

De toenemende openbaring in het Nieuwe Testament is het herstel van het huis van Israël en de bouw van het huis van Christus. In Hebreëën 3:1-6 lezen we van het huis van Mozes onder het Oude Verbond. Dit verbond zal voor Israël plaatsmaken voor het Nieuwe Verbond. Christus zal in de nabije toekomst terugkeren “*en de vervallen hut van David weer opbouwen*” (Hand. 15:16). Het is een huis dat opnieuw gebouwd zal worden onder een nieuw verbond.

Over het huis van Israël lezen we ook in Mattheüs 13. In vers 1 lezen we dat Jezus het huis uitging en bij de zee zat. Hij begon daar in gelijkenissen te spreken. Dit spreekt typologisch dat God Israël tijdelijk terzijde heeft gesteld en zich tot de heidenen, tot de volkeren, heeft gewend, “... *hoe God van meet aan erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen*” (Hand. 15:14). Nadat God een volk uit de heidenen heeft vergaderd, de Gemeente van Jezus Christus, gaat – typologisch – Jezus in Mattheüs 13:36 het huis van Israël weer binnen. Dan volgen er opnieuw gelijkenissen, maar deze hebben betrekking op het einde van deze bedeling ter voorbereiding van het herstel van het huis van Israël. Het is daarom van groot belang het onderscheid te zien tussen deze twee huizen en hun relatie met elkaar.

Bij de eerste komst van de Here Jezus op aarde, presenteerde de Heer zich als de Koning van de Joden en bood Hij Israël het hemelse deel van het koninkrijk aan, dat is het “koninkrijk der hemelen”. Dit koninkrijk werd aangeboden op basis van het natuurlijke recht van Israël als eerstgeborene zoon van God (Ex. 4:22,23). In het Oude Testament was er iets bijzonders met een eerstgeborene: hij bezat de *rechten* van de eerstgeborene. Wat waren de rechten van de eerstgeborene?

1. Een dubbel deel van de erfenis (Deut. 21:15-17). De eerstgeborene kon het extra deel verliezen vanwege zonde, zoals we zien bij Esau en Ruben.
2. Een positie van gezag - **koninklijke** bediening (Gen. 27:37; 43:33).
3. Een positie van priesterschap - **priesterlijke** bediening (Num. 8:17-19).

Vooraf door de tegenwerking van de Farizeeën en Schriftgeleerden, werd de Koning en het aanbod van Zijn koninkrijk, en daarmee het deel krijgen aan de heerschappij vanuit de hemelen, verworpen. De climax vinden we in Matthéüs 12, waar de Farizeeën de werken van de Heer aan de Satan toeschreven. De Heer reageerde hierop dat deze zonde “*niet vergeven zou worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige eeuw [het Messiaanse tijdperk]*” (Matt. 12:32). Het leidde de Heer ertoe te zeggen:

“Daarom zeg Ik u, dat het Koninkrijk van God [het koninkrijk der hemelen] van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt” (Matt. 21:43).

Dit vers, dat een kernvers vormt van het evangelie naar Matthéüs, laat zien dat het aanbod van het koninkrijk der hemelen zou overgaan naar een “ander volk”, namelijk de Gemeente van Jezus Christus. Dit betekent niet dat er geen toekomst is voor Israël, want er wacht haar een heerlijke aardse toekomst, maar dat de hemelse heerschappij wordt toegekend aan de Gemeente van Christus die een hemels volk is. We zien daarom twee huizen in het Nieuwe Testament.

In de vier evangeliën wordt de basis gelegd voor alles wat verder in het Nieuwe Testament wordt uitgewerkt, zoals ook Genesis de basis legt voor heel de Bijbel.

Waarom heeft het Nieuwe Testament vier evangeliën over het leven van Jezus? De reden is niet moeilijk te vinden omdat het getal vier ook in verband staat met geografie, zoals vier windstreken en de vier einden van de aarde. Het getal vier spreekt ook van vier gezichtspunten, vier invalshoeken. Zo wordt ook Jezus, de vleesgeworden Zoon van God, vanuit vier gezichtspunten bekeken om een volledig beeld van Hem te schetsen in het Nieuwe Testament.

In de evangeliën zien we dat **het raamwerk van de twee huizen**. Het eerste huis, het huis van Israël zal aan zichzelf worden overlaten (Lukas 13:35), maar niet voor altijd. Zij zullen Christus niet meer zien totdat zij zeggen: “Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Maar Ik zeg u, gij zult Mij niet meer zien tot het ogenblik komt, dat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!” (Lukas 13:35; Matt. 23:38). Het zal pas in het boek Openbaring zijn dat God de profetische draad met Israël weer oppakt. Dit is momenteel niet het geval, omdat God bezig is Zijn Gemeente te vormen. Wat nu gebeurt in het Midden-Oosten, is het klaarzetten van het toneel waar straks in korte tijd zeer veel profetieën vervuld zullen worden.

In de *Handelingen van de Apostelen* zien we **hoe Jood en heiden het huis van Christus binnen kunnen gaan**. Er is grote nadruk op evangelisatie.

In de *brieven van Paulus en het boek Hebréeën* zien we hoe **ons gedrag binnen het huis moeten zijn. Het gaat over de aard en de eisen van het huis van Christus** die zo nadrukkelijk door Paulus zijn geformuleerd.

Vervolgens komen we aan bij de *algemene brieven* (Jacobus tot met Judas) **die de volwassen zonen in het huis beschrijven**. Hierbij zijn Jacobus en de eerste brief van Johannes de diepste brieven van het Nieuwe Testament.

Tenslotte komen we bij de *Openbaring van Johannes*, die **de voltooiing van beide huizen** beschrijft. Gezien de ernst van deze tijd en de spoedige komst van Christus, is er waarschijnlijk geen urgenter boek om te bestuderen dan dit laatste Bijbelboek. Hier is een zegen aan verbonden (Openb. 1:3). DE TIJD IS NABIJ!!!

1. Het evangelie van Mattheüs

Dit evangelie is in het bijzonder gericht aan de Joden. Het is geschreven door *“Mattheüs, de tollenaar”* (Matt. 10:3). Dit evangelie is oorspronkelijk in het Hebreeuws geschreven en later in het Grieks vertaald. Het doel van dit evangelie was om te bewijzen dat Jezus de vervulling is van alle Messiaanse profetie in het Oude Testament. Dit evangelie begint met de genealogie van de Messias. Het evangelie citeert meer dan veertig feiten over Jezus uit het Oude Testament. Zo werd geprofeteerd dat Jezus uit een maagd geboren zou worden (Jes. 7:14; Matt. 1:22), dat Hij in Bethlehem werd geboren (Micha 5:2; Matt. 2:5), en over de massamoord door Herodes onder de baby's ((Hosea 11:1; Matt. 2:17). Jezus begon zijn bediening in Kapernaüm, in het gebied van Zebulon en het land van Naftali (Jes. 9:1,2; Matt. 4:13,14).

Ook de dood van Christus neemt een belangrijke plaats in in het evangelie van Mattheüs en de profetische vervulling ervan. Zijn verraad voor dertig zilverlingen werd voorzien (Jer. 32:6-9; Matt. 27:9,10). Toen onze Heer werd gekruisigd, riep Hij uit: *“Eli, Eli, lama sabachtani? Dat is: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”* (Matt. 27:46). David profeteerde dit al in Psalm 22:1. In Mattheüs 27:35-36 lezen we: *“Nadat zij Hem gekruisigd hadden, verdeelden zij zijn klederen door het lot te werpen, en daar neergezeten bewaakten zij Hem.”* Ook hier profeteerde David van in Psalm 22:19. Deze psalm is één grote profetie over Christus' werk op Golgotha.

Mattheüs spreekt niet over de hemelvaart van Christus. Dat is begrijpelijk vanuit dit evangelie dat de Joodse Messias op aarde benadrukt. Christus is de koning van de Joden die op de troon van David zal zitten.

Van Apollos werd gezegd dat hij uit de Schriften bewees dat Jezus de Christus is (Hand. 18:28). Hieruit zien we, ten eerste, dat de Schrift dit bewijs kan leveren, zodat niemand een verontschuldiging heeft om tot Christus te komen. Ten tweede, het evangelie van Mattheüs laat zien hoe Apollos dit alles bewees door het Oude Testament te citeren. Dit zien we ook bij Jezus die op de weg naar Emmaüs *“begon bij Mozes en bij al de profeten”* en hun uitlegde, *“wat in al de Schriften op Hem betrekking had”* (Lukas 24:27). Het zal voor de lezer een waardevolle Bijbelstudie zijn om dit verder uit te diepen.

Mattheüs citeert veelvuldig uit het Bijbelboek Jesaja dat meer dan 700 jaar eerder was geschreven. Ook de profetieën van David zijn zo'n 1000 jaar eerder geschreven. Dit alles laat zien dat elke Jood met een open hart niets anders kon concluderen dan dat Jezus de Messias was.

Jezus is de koning en de Bergrede is het manifest van de koning. Zijn koninkrijk is niet de naleving een uiterlijke wet, maar God lief te hebben boven alles en je naaste als jezelf. Dit is het leven door de zegen van het Nieuwe Verbond, dat alleen mogelijk is voor hen die zijn wedergeboren.

2. Het evangelie van Markus

Dit evangelie verschilt in elk opzicht met het evangelie van Matthéüs. Matthéüs ziet Christus als de Zoon van David, de komende koning van de Joden. Markus ziet Jezus als de nederige dienstknecht van de Heer:

“Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen” (Markus 10:45).

Markus geeft geen genealogie, want de stamboom van een dienstknecht is niet belangrijk. Markus vermeldt niet eens de geboorte van Christus. Ook dat is begrijpelijk want een dienstknecht heeft de geschenken van de wijzen uit het oosten niet nodig.

Het evangelie van Markus begint met: *“Begin van het Evangelie van Jezus Christus”* (Markus 1:1). Het is het evangelie dat de dienstknecht verkondigt en dat evangelie staat centraal.

In Markus velt Jezus geen oordeel over mensen of over steden zoals Jeruzalem. De uitdrukking *“Wee (u)”* komen we vaak tegen in Matthéüs en Lukas, maar slechts één keer in Markus, in algemene zin (Markus 14:21). Het past een dienstknecht niet een oordeel over anderen uit te spreken, *“maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te onderwijzen, geduldig”* (2 Tim. 2:24). Hier ligt een belangrijke les voor ons allen om niet met anderen te twisten.

Als dienstknecht zien we dat Jezus in Markus geen titels krijgt, zoals ‘koning’. Markus is vooral geschreven voor de Romeinse lezer en daarom licht Markus van tijd tot tijd de Joodse gewoonten en gebruiken toe, zoals in de volgende voorbeelden:

“Want de Farizeeën en al de Joden eten niet zonder eerst een handwassing verricht te hebben, daarmee vasthoudende aan de overlevering der ouden, en van de markt komende eten zij niet dan na zich gereinigd te hebben; en vele andere dingen zijn er, waaraan zij zich volgens overlevering houden, bijvoorbeeld het onderdompelen van bekens en kannen en koperwerk” (Markus 7:3,4; vgl. Matt. 5:1-11).

“En toen Hij op de helling van de Olijfberg gezeten was, tegenover de tempel ...” (Markus 13:3). Iedere Jood wist dat de Olijfberg tegenover de tempel lag, maar voor de Romeinse lezer moest dit worden toegelicht.

Markus eindigt zijn evangelie met:

“De Here Jezus dan werd, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in de hemel en heeft Zich gezet aan de rechterhand Gods. Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden” (Markus 16:19,20).

Dit evangelie heeft weinig waarde wanneer we niet zien dat Zijn dienstbetoon zich voortzet in ons leven en we ons leven neerleggen voor de ander (1 Cor. 15:58; 2 Cor. 4:7-12).

3. Het evangelie van Lucas

Dit evangelie kenmerkt zich doordat de schrijver, Lukas, de enige niet-Joodse schrijver is in de Bijbel. Paulus noemt hem: “*Lucas, onze geliefde arts*” (Col. 4:14 NBV). Het moet ons dan ook niet verbazen dat Lukas de nadruk legt op het mens-zijn van Jezus. In Lukas 5:12 beschrijft hij dan ook als arts dat een man “vol melaatsheid” was. In Markus 3:1 spreekt Markus over een man met een verschrompelde hand, terwijl Lukas opmerkt dat het zijn rechterhand is (Lukas 6:6). Ook herkennen we de arts in Lukas wanneer hij schrijft: “*En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen*” (Lukas 22:44).

Lukas schreef zijn evangelie voor de heidenen in het algemeen en voor de Grieken in het bijzonder. Zo schreef hij: “*En hij daalde af naar Kapernaüm, een stad in Galilea, en Hij leerde hen geregeld op de sabbat*” (Lukas 14:31). De toevoeging “*een stad in Galilea*” was niet nodig geweest voor de Jood, maar wel voor de heidenen. De Grieken zochten altijd naar wijsheid en het intellect. Het evangelie van Lukas komt hieraan tegemoet door de veelkleurigheid van dit evangelie.

We zien de nadruk op het mens-zijn van Jezus in Zijn geboorte (Lukas 1-2; vgl. Matt. 1), Gethsémané (Lukas 22:39-46; vgl. Matt. 26:36-46; Markus 14:32-42), zijn gevangenneming (Lukas 22:49-51; vgl. Matt. 26:51-53, Markus 14:47, Joh. 18:10-11), en kruisdood (Lukas 23:33-49, Matt. 27:33-56; vgl. Markus 15:22-41, Joh. 19:17-37).

Lukas is duidelijk over de vleesgeworden Zoon van God: “*Deze zal groot zijn en Zoon van de Allerhoogste genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven*” (Lukas 1:32). Hiermee zijn de evangeliën van Lukas en Johannes bij uitstek van belang in de strijd tegen het gnosticisme. Het gnosticisme is een groep van dwaalleringen in de vroege kerk die leren dat de materiele wereld wezenlijk slecht en kwaad is. Het ziel is een gevangene van het lichaam en dat lichaam is van weinig tot geen waarde. Hiermee ontkent het gnosticisme het mens-zijn van Christus.

In de kerkgeschiedenis hebben we veel te danken aan **Ireneüs van Lyon** (130-202 AD), die het gnosticisme de genadeslag toediende in zijn twee boeken “Tegen de Kettters” en “Uitleg over de Apostolische Prediking”.

Met Lukas getuigde Paulus met grote kracht dat Christus in het vlees is gekomen, in een “heilig” vlees zoals die van ons en die tempels zijn van de Heilige Geest:

“*En buiten twijfel, groot is het geheimenis der godsvrucht: Die Zich geopenbaard heeft in het vlees, is gerechtvaardigd door de Geest, is verschenen aan de engelen, is verkondigd onder de heidenen, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid*” (1 Tim. 3:16).

3. Het evangelie van Johannes

Johannes stelt helder wat het doel is van zijn evangelie:

“Jezus heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen zijner discipelen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam” (Joh. 20:30,31).

Het doel van Johannes is om aan te tonen dat Jezus de Zoon van God is. Lukas en Johannes leggen nadruk op de vleeswording van Jezus, maar Johannes laat specifiek zien dat Jezus de Zoon van God is die in het vlees is gekomen:

“Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid” (Joh. 1:14).

Johannes noemt Christus het “Woord” (Gr. *logos*). Het woord *logos* heeft een hele ontwikkeling doormaakt in de Griekse filosofie. Aristoteles beschrijft de *logos* als een eigenschap van de hele natuur, een principe dat aanwezig is in de kosmos. Aristoteles stelt de *logos* ook voor als een kracht die het menselijke redeneringsvermogen en de menselijke ervaringswereld overstijgt. Zo wordt *logos* het principe en idee achter alle dingen, waarvan Johannes zegt dat het Christus is. Paulus beschrijft het aldus:

“Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping, want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is voor alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem” (Col. 1:15-17).

In het evangelie van Johannes is Jezus de grote “IK BEN”:

“Jezus zei tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, BEN IK” (Joh. 8:58).

Toen Mozes had geroepen, zei God: *“Ik ben heeft mij tot u gezonden”* (Ex. 3:14). God zei: *“Ik ben, die Ik ben”*. Als God ons zegent, geeft Hij Zichzelf aan ons. Dat is een immens feit, want door Hem ZIJN WIJ “het licht van de wereld” en ZIJN WIJ brood voor deze wereld.

- *Ik ben* het brood des levens (Joh. 6:35,48).
- *Ik ben* het licht van de wereld (Joh. 8:12).
- *Ik ben* de deur van de schapen (Joh. 10:7).
- *Ik ben* de goede Herder (Joh. 10:10).
- *Ik ben* de opstanding en het leven (Joh. 11:25).
- *Ik ben* de weg, de waarheid en het leven (Joh. 14:6).
- *Ik ben* de wijnstok (Joh. 15:1, 5).

Zo geven de vier evangeliën een geweldig inzicht wie de Jezus, de Zoon van God op deze aarde was.

De zeven tekenen in het evangelie van Johannes

Het evangelie naar Johannes is opgebouwd rond zeven tekenen die verwijzen naar een bepaalde dag, in overeenstemming met het raamwerk in Genesis 1:1-2:3.

Het eerste teken vinden we in Johannes 2:1-11. Jezus veranderde zes vaten water in wijn op de “derde dag” (Joh. 2:2). Deze derde dag is het Messiaanse tijdperk, en daarom de derde dag gerekend vanaf Golgotha, “twee dagen na” de dood van Christus. Maar het is ook de zevende dag gerekend vanaf Adam. Deze verwijzing naar de zevende dag laat Johannes ook zien. In Johannes 1:29 wordt “de volgende dag” genoemd, dat is de tweede dag. “De volgende dag” in Johannes 1:35 is dan de derde dag en “de volgende dag” in Johannes 1:44 is dan de vierde dag. “De derde dag” in Johannes 2:1 wijst dan drie dagen verder, naar de zevende dag.

De derde dag en de zevende dag kunnen daarom verwijzen naar dezelfde dag. De lezer moet zich daarom steeds bewust zijn van waar af de Schrift met de telling begint.

Het tweede teken vinden we in Johannes 4:40-54. Jezus bracht twee dagen door in Samaria (vers 41), en verwijst typologisch naar de periode dat de Gemeente van God rentmeester is. Na twee dagen (vers 43), op de derde dag, zal Hij zich weer tot Israël keren (Hosea 5:15-6:2; Hand. 15:14-18).

Deze derde dag, gerekend vanaf Golgotha, is opnieuw een verwijzing naar het Messiaanse tijdperk, zoals ook het geval is bij het eerste teken.

Het derde teken vinden we in Johannes 5:1-9, waar een man na 38 jaar wordt genezen. Dit getal 38 komen we ook tegen in Deuteronomium 2:14, de tijd dat het volk Israël door de woestijn reisde. Daarna lag het beloofde land in zicht en opnieuw is de typologische verwijzing naar het Messiaanse tijdperk. Bij het derde teken is er geen directe verwijzing naar een derde of zevende dag, maar indirect is dit wel het geval.

Het vierde teken vinden we in Johannes 6:1-14. Ook hier vinden we geen dag vermeld, maar wordt het Pascha genoemd. Het Pascha in Leviticus 23 heeft betrekking op de toekomstige verlossing van Israël, wanneer Israël de Heer als “het Brood des Levens” zal ontvangen. Het is een verwijzing naar de derde dag vanaf Golgotha of de zevende dag vanaf Adam. Deze zevende dag komen we ook tegen in Matthéüs 9:2: “*En zes dagen later [op de zevende dag] nam Jezus Petrus en Jacobus en Johannes mee en leidde hen een hoge berg op, hen alleen.*”

De geschiedenis van de verheerlijking op de berg verwijst naar het komende Messiaanse tijdperk, waarin Christus in heerlijkheid zal heersen.

Het vijfde teken, in Johannes 6:15-21, geeft typologisch hetzelfde weer, het terzijde stellen van Israël (vers 15), een periode waarin de Gemeente van God rentmeester is (2000 jaar), de Verdrukking van de 69e jaarweek in Daniël (vers 16-18), waarin het voor Israël “donker” en “onstuimig” wordt, de wederkomst van Christus (vers 19, 20) en het aannemen van Christus door Israël (vers 21a) en het herstel van het land Israël (vers 21b).

Het zesde teken, in Johannes 9:1-41, gaat over de genezing van de blinde man op de Sabbat, de zevende dag, en verwijst typologisch naar het Messiaanse tijdperk. Op de zevende dag zal Israël haar Messias zien en verlost worden. Het is de zevende dag (na 6000 jaar), gerekend vanaf Adam.

Het zevende teken, in Johannes 11:1-44, heeft te maken met de opstanding van Lazarus. Deze opstanding vond plaats nadat de Heer twee dagen uit Judea weg was (11:6) en Lazarus al vier dagen in het graf lag (11:17). Israël is al vier dagen in het graf, 4000 jaar, maar nu gerekend vanaf Abraham en 2000 jaar gerekend vanaf de dood van Christus. Ook verwijst de opstanding (van Israël) naar het Messiaanse tijdperk.

De basis voor onze eenheid in Christus

Tenslotte legt Johannes ook de basis voor het diepere geestelijke leven wanneer Jezus zegt in Johannes 17:20,21: *“En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen een zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.”*

Dit gebed is op Golgotha vervuld en nu is elk christen één met Christus zoals Christus één is met de Vader. Deze eenheid wordt verder uitgewerkt in het Nieuwe Testament en is duidelijk te zien in Galaten 2:20, 1 Corinthiërs 5:17 en 1 Johannes 4:17b. Deze eenheid, tezamen met een leven dat zich uitgiet voor anderen, is de climax van onze pelgrimswandel op deze aarde. Paulus verwoordde het zo: *“Ik ben voor de zwakken zwak geworden, om de zwakken te winnen; voor allen ben ik alles geweest, om in elk geval enigen te redden”* (1 Cor. 9:22). Dit uitgieten van ons leven noemen we ook wel ‘intercessie’, het op de bres staan voor een ander, zoals een priester. Johannes zegt het zo:

“Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten” (1 Joh. 3:16).

Hoe kunnen we ons leven inzetten voor de ander? Christus is ons leven en het is Zijn aard om op de bres te staan voor anderen. Laat Hem Zich door ons leven tot uitdrukking brengen en zien dat elke dag een dag is dat we voor anderen op de bres kunnen staan.

1 Johannes 3:16 zegt dat dit alles een gebod is. Het is echter geen gebod zoals we dat zien onder het Oude Verbond. De geboden onder het Nieuwe Verbond geven weer hoe het nieuwe leven in ons eruit ziet: *“Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven. Ik ZAL MAKEN dat u in Mijn verordeningen wandelt en dat u Mijn bepalingen in acht neemt en ze houdt”* (Ezech. 36:27). Deze geboden zijn gegeven tot herkenning en niet om ze op een Mozaïsche manier op te volgen. Door onze herkenning kan God zaken op ons hart leggen om ze in gebed af te smeken (Ezech. 36:37), waardoor het leven van Christus Zich openbaart in ons menselijk vlees.

Studievragen

1. Waaruit blijkt de voortgaande openbaring in het Nieuwe Testament?
2. Welke indeling kennen we daarbij?
3. Wat zijn de twee huizen in het Nieuwe Testament?
4. Waarom hebben we vier evangeliën?
5. Wat zijn de grootste kenmerken van de vier evangeliën?
6. Wat weet je van de zeven tekenen in het evangelie van Johannes?
7. Waar spreekt Jezus over het diepere leven in Hem in de evangeliën?